

Miquel Porter i Moix, nou secretari general de la CSC: "Si ens volen enterrar, és perquè som ben vius i molestem"

La primera pregunta gairebé és obligada: què fa un home com vostè, que ha estat diputat d'ERC i director general de Cinematografia de la Generalitat, fent de secretari general d'un sindicat

—Per una vocació molt antiga i perquè, no volent-me dedicar a la política per raons personals i volent servir al país, he cregut que aquest era el lloc més idoni. D'altra banda, perquè considero imprescindible que existeixi un sindicalisme català real. Tot i que porto ja uns deu anys com a afiliat a la CSC, mai no hi havia ocupat cap càrrec, perquè abans tenia altres feines, a l'Esquerra Republicana i a l'organització del cinema. Penso que en aquest país, desgraciadament, no es porta gens la seriositat de dimitir quan cal, quan te'n adones que una etapa ja ha passat. Però havent dimitit de les qüestions polítiques, malgrat tot s'ha de fer un servei, ¿i quin servei millor que el d'un sindicat?

—Acceptar el càrrec ha tingut cap relació amb la crisi que ha passat aquests últims anys la CSC? És a dir, ¿a vostè l'han anat a buscar per posar pau al sindicat?

—Sí, suposo que em van venir a buscar perquè tothom sap que sóc un home amb unes idees concretes, però sobretot una persona de pau i que té moltes possibilitats d'arreglar les coses per la via diplomàtica. Per tant, el que es vol és donar la sensació que s'han acabat les batalles i que ara començarem a treballar amb tranquil·litat.

—Vostè creu que aquest passat recent de la CSC, fet d'escissions i enfrontaments personals, es pot oblidar i es pot començar de nou?

—Personalment, crec que no es pot oblidar mai res. L'oblit és per despistats o per malintencionats. Sí que es pot entendre, comprendre, superar, però oblidar, no, perquè l'oblit porta a desarmar-se, quan el que s'ha de fer és armar-se.

—Algunes persones de fora de la CSC opinen que la situació s'ha enrairat tant, que vostè no podrà arreglar-la, tot i el respecte que manifesten cap a la seva persona. N'hi ha que diuen que la CSC és pràcticament morta.

—Això d'enterrar coses és moda en aquest país, sobretot quan els enterradors són molt sovint interessats. També

hi havia qui enterrava l'Esquerra, fa un temps. Sempre s'està enterrant alguna cosa. ¿Per què? Perquè molesta. Però, des del moment que molesta, és que no és mort. Els morts no molesten mai. Pel que fa a si jo sóc capaç o no de remuntar la situació, això el temps ho dirà. Em sembla molt important aclarir que no sóc jo sol, sinó que hi ha força gent al darrera amb voluntat, no ja de supervivència, sinó d'enfortiment. A l'últim congrés de Vic, ho vaig veure molt clar. Mai no hi havia hagut tanta gent en un congrés de la CSC, i s'hi respirava un cert entusiasme renovat. Era allò d'"ara ja ha passat la turbonada, no ha estat més que una turbonada". Qualsevol cos humà, individual o col·lectiu, passa per crisis, però una vegada passada la crisi i la convalescència, aquest cos està disposat a seguir vivint. Les coses no són pas perquè sí, i si aquest sindicat, malgrat tants enterradors, no s'ha mort, és perquè ha d'existir.

—A la CSC una de les coses que li retreuen és que fa molt nacionalisme i poca pràctica sindical.

—Depèn dels sectors i depèn del moment. És cert que en alguns moments, l'aspecte nacionalista semblava primar sobre l'aspecte laboral. Però en d'altres, havia estat a l'inrevés. Seria bó d'arribar a una fusió dels dos conceptes. No ens convé allargar més el braç que la mànega en certes coses. Ens convé fer accions que demostrin que nosaltres som bàsicament un sindicat. Jo no he abandonat pas el meu partit, ERC, però el dia que vaig ser elegit, la primera cosa que els vaig dir és: senyors, a partir d'ara no comptin amb mi per a res, perquè no vull barrejar de cap manera una cosa amb l'altra.

—Per tant, vostè creu que els sindicats han de ser completament independents dels partits.

—Forçosament. En el moment que, d'una manera directa o indirecta, hi ha una submissió d'un sindicat respecte a un partit, sigui quin sigui, ¡malament raí! La independència sindical ha de ser absoluta.

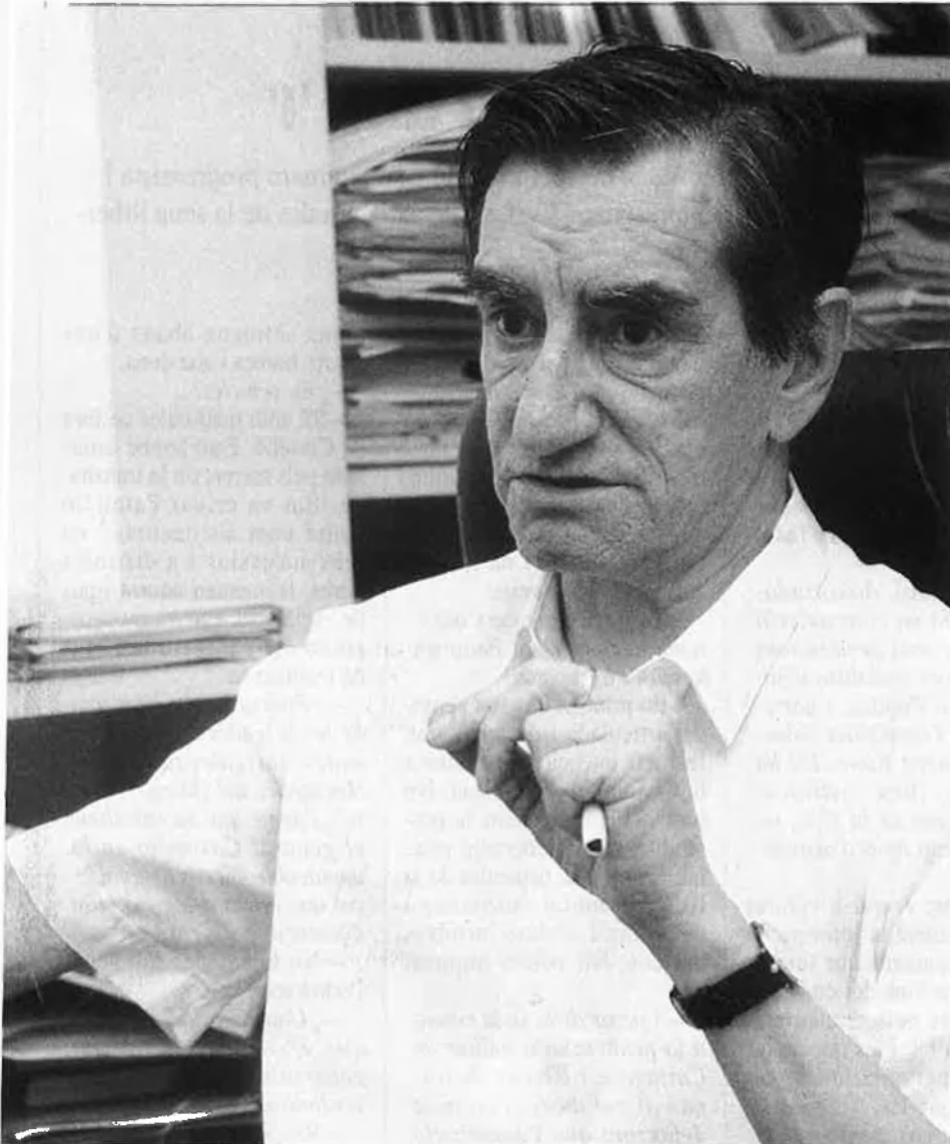
—Però els partits donen direcció en aquest àmbit. ERC fa poc ha aprovat un document sobre acció sindical, en el qual fa recomanacions als militants sobre com haurien d'actuar en el món laboral.

—Això em sembla conseqüent per part d'ERC i no puc fer més que alegrar-me'n. Però això és completament separat del que fem nosaltres. En altres moments s'ha acusat la CSC de ser massa pròxima a CiU. Mentre jo sigui secretari general, no serem propers, en aquest sentit de submissió o de lligam, a ningú. Serem propers als que de debó es posin al costat del treballador, però només això.

—Les eleccions sindicals de la tardor podrien fer que les opcions que no són ni CC.OO ni UGT, si no s'uneixen, no tinguin cap tipus de representació. ¿Quina estratègia d'aliances amb altres sindicats plantegeu?

—Tant la llei electoral com l'ordenació de les eleccions primen les dues grans centrals sindicals a escala estatal per a fer desaparèixer les altres opcions. Una manera d'evitar-ho, és clar, seria pactar entre nosaltres, almenys en certs

aspectes. Un sindicat pot no ser directament nacionalista però sí seriosament sindical, per tant, ¿per què no podem anar plegats a les eleccions?

—¿Això inclou també els sindicats d'àmbit estatal, com la USO o la CGT?

—Amb alguns d'aquests, hi estem en converses. Pensem que és tant important la unió per batalles puntuals que no farem pas fàstics a cap acord raonable. Evidentment, no parlarem mai amb sindicats grocs o anti-catalans, això no. Anar amb la CGT, per exemple, seria un honor per nosaltres.

—Els qui van marxar de la CSC, els del Sindicat de Quadres que ara han creat la CTC, ¿queden descartats d'aquests possibles pactes?

—Són ells els que no es volen ajuntar amb ningú, els que s'han desmarcat. Només representen a qui representen, és a dir, a molt pocs. Jo no hi estaria

en contra, si ells s'hi avinguessin, això voldria dir que s'han penedit i ja ens estaria bé. Rectificar és de savis, diuen.

—Anant una mica més al fons de la qüestió, què és el que, segons vostè, ha fet que a Catalunya no sorgís un sindicat com ELA-STV a Euskadi. És perquè la classe obrera catalana té una tradició diferent o és culpa de la gent que hi ha hagut al darrera dels diferents projectes?

—Jo crec que hi va influir molt el sistema de retorn dels béns sindicals decidit per l'Estat. La gran central sindical a Catalunya, abans del 36, era la CNT. A l'hora de retornar els locals, a la CNT l'han fotuda, per un costat i per l'altre, amb una absoluta i evident injustícia, tant històrica, com jurídica. D'altra banda, els locals del CADCI, un sindicat netament català, els han donat a l'UGT. Vull dir que han anat a impedir l'existència d'un sindicat català per consolidar un

sindicalisme espanyol. Si des del poder, des de les forces de la reacció i des de les patronals s'ha volgut així, nosaltres no més podem dir: d'acord, ho han aconseguit, però no ens rendim.

—¿No creu que hi una falta de consciència nacional entre les classes populars catalanes?

—No, no, el que hi ha és una mena de mentida poètica. El treballador català, precisament perquè viu molt més a prop dels corrents europeus, no és diferent als altres pel que fa a la consciència de classe. Arreu del món hi ha hagut una gran baixada d'aquesta consciència, ja que les condicions objectives de vida del treballador han canviat, almenys a Europa occidental. Per tant, les velles fórmules que podien ser útils fa quaranta anys, ara no ho són. El repte està en la fusió entre les reals necessitats d'un nou tipus d'assalariat i les reals necessitats del seu propi país. Jo crec que el treballador català té més consciència social que molts altres treballadors, el que no té és el mateix tipus de fórmula reivindicativa. La vella fórmula de confederació ibèrica hauria respost a la realitat, però els partidaris de la ruptura vam perdre i el pacte de la transició va ser vergonyant més d'una vegada. Els problemes del camp andalús no tenen res a veure amb els del camp català, com els d'un treballador d'una zona de desenvolupament industrial, tampoc amb els d'un d'una zona poc industrialitzada. I a més, l'aparició de nous llocs de treball en el sector terciari ha fet sorgir una nova franja social que no té el mateix tipus de consciència que l'obrer que treballava cinquanta hores a la setmana el segle passat.

—Ja per acabar, ¿com es planteja la CSC l'àmbit dels Països Catalans? ¿Quines relacions té amb sindicats valencians o mallorquins?

—La vocació de l'antic SOC i de l'antiga CSC, era de Països Catalans, lògicament. La gent del meu equip actual tots estem d'acord amb aquesta idea. Nosaltres tenim gent a València i a les Illes. Ara bé, potenciar-los com a CSC des de Catalunya potser ens faria més mal que bé. Són ells que s'han de potenciar, amb la nostra ajuda, si cal. Com que nosaltres som una confederació, pot haver-hi una CSC valenciana o una CSC de les Illes. El nostre sistema permet que, a més dels sindicats sectorials, hi hagi organitzacions territorials, com les d'Osona i la Garrotxa. Això ho potenciarem, tant com ells vulguin i nosaltres puguem.

Joan Vila i Triadú